

IV. rész

Az Erő Diadala

4. fejezet

A Csillagok Tengerén

Hevesen cikáztak a fénykardok a Demetreus masszív főreaktorát övező összekötőfolyók egyikén, melyek jókora magasságban lebegtek a hajótest jól látható, a generátorok megannyi halálos erejű szikrája által behálózott legalsóbb szintje felett. Azonban ez már nem marad így sokáig, Rea előre gondoskodott erről, jó néhány nagy erejű töltet formájában.

- Add fel, jedi, nem győzhetsz! – harsogta Sidis fenyegető hangon két, a levegőt sebesen kardcsapás közepette, melyek hatalmas erővel feszültek most egymásnak az éktelen morajuk közepette. Meg kell hagyni, a férfi alaposan alábecsülte az ifjúhölgy képességeit.

- Csakugyan? – csattant fel a togruta látszólag idegesen, azonban a sith könnyű szerrel látott át cselszövésén, szikla szilárdan tartva magát az eredeti taktikájához, mely nem sokban mutatott túl Rea szilaj kardcsapásainak védésén, valamint az azokra érkező frappáns feleleteken. Ellenfele pedig rövidesen belátva, hogy ez nem fog működni – a férfi erőteljes, kontrázása eredményeképp útnak indított fényszablya csupán centikkel húzott el arcának finom bőre felett – elérkezettnek látta az időt régóta tartogatott aduászához.

A sith pedig döbbenet és egyúttal tehetetlenül bámulta, ahogyan a lány finoman hátra szökellt, majd a kellő távolságba érve lenyomta az övére csatolt detonátor vörösen villódzó gombját, aktiválva a főreaktorra szerelt valamennyi robbanótöltet. Azok hatalmas robajjal vetették szét a roppant szerkezet falát, narancssárgás lángfelhőket lövellve a magasba, s azt egy kisebb földrengés és megannyi lezúduló fémdarab követett.

Ugyanis természetes egy bestia volt a Demetreus főreaktora, jócskán alattuk kígyóztak ugyan az elvezető kábeleik, de mégis messze följük magasodtak az oldalai, melyeket most minden lehetséges szögből és irányból repesztett szét a robbanás keltette lökéshullám, majd gyulladt be a hűtésre használt igen érzékeny elegy, azonnal darabokra tépve a gigászi szerkezetet. Annak darabjai pedig sebesen zuhantak most alá a magasból, elsuhanva a hőseink mellett.

Legalábbis a legtöbbjük, sokuk egyenesen azon kicsiny összekötőrésznek vágódott, amin sebesen cikáztak kardjaik elkeseredett párbajuk közepette, darabokra törve a fémes, rácsozott padlózatot a mindent előzőlő lángok közt, a tartóelemek legtöbbjével egyetemben. Viszont a keskeny küzdőtér mégsem szakadt ki helyéről, alázuhanva a mélybe, nem teljesen. Csupán az ifjú togruta lány lába alatti rész adta fel a forrósággal és sebesen záporozó fémdarabokkal való hadakozását, alázuhanva a mélységben cikázó heves szikrák tengerébe.

Rea nem sokkal ugyan, de előre látta az egészet, s egy jókora ugrással próbálta elejét venni az igen korai halálának, azonban jóval nagyobb rész szakadt le, mint azt remélte és ahelyett, hogy apró lábai újfent a fémes talajt érték volna, mindössze kezeivel tudott megkapaszkodni a fennmaradó rész peremén, a tátongó ejtve fénykardját, kiszolgáltatva magát Sidisnek.

- Mit tettél?! – förmedt rá haragosan a főreaktor – mármint ami megmaradt belőle – felé irányozva dühödt tekintetét egy röpke pillanat erejéig, ilyesfajta kárt semmi, még a hatalmas csillaghajó automata javítórendszere sem hozhat helyre. Éppen ezért nem volt kérdés, hogyan is ítélkezik a most kétségbeesetten kapaszkodó lány sorsa felől: azonnal véget vet életének.

- Amit csak kellett! – felelte Rea dacosan, miközben a felé sebesen suhanó fényszablyát nézte a hitetlenkedő szemeinek pillantásával, melyeket rövidesen lehunytt félelmében, nem akarta látni az egészet, nem akarta megtapasztalni a kudarcát.

Egy kicsiny csillaghajó szelte az űr végtelenének végeleáthatatlan óceánját, csupán néhány ezer kilométerre járva Taris étellel teli bolygója felett, mely hosszú napokon át tartó utazásának a végállomását jelentette. Rea pedig már alig várta, hogy odaérhessen, ismételten találkozhatson Naala mesterrel, ugyanis padawanjaként ez volt az első magányos küldetése. Amelyet maradéktalanul siker koronázott, könnyű szerrel tett rendet a megadott helyen.

Igaz, nem volt különösen nehéz dolga, mindössze néhány kis stílű csempészt kellett kézre kerítenie Tatuinon, Mos Eisley kicsiny kikötővárosában, melyet a Köztársaság már nagyrészt mentesített az ilyesfajta csöcseléktől, ezen néhány törvényen kívüli kivétellel. És csupán az egyik kávéházba kellett betérnie, hogy szemtanúja lehessen egy kósza párbeszédnek, minnek

segítségével már könnyedén rájöhetett, hogy épp a keresett személyek mellé sikerült ülnie, amikor is úgy döntött, hogy iszik valamit az eszméletlen forrósággal rendelkező sivatagos völgyben történő keresgélés közepette. Elvégre merőben más hely volt ez, azon világok volt, hol számos alkalommal megfordult ugyan, de mégis képtelen volt hozzászokni az ott már mindennapos szélsőségekhez, melyek szülővilága, Shili klímájától gyökeresen eltértek.

Onnantól már nem volt más dolga, mint előrántani zöldesen izzó fényszablyáját, majd néhány légből kapott fenyegetést és egy kisebb kardcsörtetést követően a helyiségbe rögvest bemaszírozó köztársasági katonák nyújtotta elsöprő fölényt kihasználva őrizetbe venni a célszemélyeket, kik most a sivatagos planéta kicsiny börtönblokkjainak kényelmében élvezhetik életük minden valószínűség szerint hátralevő részét.

A tény, hogy ilyen könnyedén vette az első önálló megbízatása korábban szinte az egekig tornyosuló akadályát, igencsak feldobta a lányt, aki úgy érezte, még a Tarisra rögvest történő leszállása előtt kapcsolatba lép mentorával, hogy addig se unatkozzon a fagyos űrben. A hívás fogadtával, pedig újfent hallhatta a középkorú togruta férfi mély, megnyugtató hangját.

- Rea, látom visszaértél, minden rendben ment? – kérdezte Tau mester, amint szóhoz tudott jutni őszinte döbbenetében. Almában sem gondolta volna, hogy ilyen gyorsan végez majd növendéke. Éppen ezért kezdettől fogva azt sejtette, hogy valami balul sült el.

- Igen, mester. Kézre kerítettem a csempészeket, és rövidesen megkezdem a leszállást. És, hogy mentek a dolgok odalent? Csak nem meglógott? – hiszen az ő feladatával párhuzamosan Naalának is akadt némi elintéznivalója Taris életteli felszínén. Igen sok teendőjük akadt a Jediknek mostanság, hogy a Vongok ily mértékben özönlöttek elő a megmaradt területeikből.

- Sajnos igen, az a személtáda megint kereket oldott – sóhajtott fel a férfi csalódottsággal szívében. Ez volt a harmadik alkalom, hogy az a bizonyos, Lucious Tyron nevezetű egykori Jedi mester kereket oldott a kicsiny, YT-2200-as úralkalmatossága fedélzetén.

- Értem... – felelte elszomorodva ennek hallatán, tudta, hogy mestere mennyire kézre akarta keríteni ezt az embert, vagyis azt, ki felvette a nevét és most fennköltén játszotta a szerepét. Hisz kizárt, hogy egy bármely ember is ilyen sokáig élhessen, még ha tekintélyes hősnek is vallhatta magát egykoron köreikben. Ugye? – De ne aggódj, majd ketten fülön csípjük – fejezete be mondandóját, amikor is nem várt meglepetés érte.

Egy különös, kékes ablak nyílt meg a csillagok áradatában, mely leginkább egy tekergő kígyó, vagy valami csúszómászó rózsaként felnyíló hátsó felére emlékeztetett. Ugyan a lány számos történetet és megannyi legendát hallott az univerzum ezen különös anomáliáiról, de most mégsem hitt a szemének. Egy valódi, hatalmas féregjárat tornyosult előtte.

Egy hónappal korábban:

Darth Sidis kényelmesen ült székében, a csillagok sebesen cikázó záporát kémlelve szemeivel, minden tökéletesen a tervei szerint alakult a mai nap folyamán és remélhetőleg fog is az eljövendő időkben. Viszont képtelen volt csak úgy itt tespedni egész nap, és néma, kínos csendben várni, hogy learathassa babérjait. Muszáj volt megtörnie a csendet.

- Tudod gondolkoztam – közölte Synthia szokásos megjelenési helye felé irányozva röpke pillantását, ahol a hologram azon nyomban meg is jelent, szolgálatkészen várva parancsát. – Ha az automata javítórendszer ilyen károkat is helyre tud honi, ahhoz a kis fickóknak – tehát a javítást végző megannyi nanobotnak – valahogy szintetizálniuk kell az ötvözetet, ezen felül rendelkezniük kell a hajó pontos tervrajzaival, ráadásul reprodukálniuk is kell magukat, hogy helyettesíthessék a már működésképtelenné vált társaikat. Nem igaz?

- Pontosan így van – felelte Synthia a szokásos, leereszkedő hangnemében. Hiába, még mindig volt mit hangolni a személyre szabott viselkedési paramétereken. – A robotok ehhez szükséges energiáját a főreaktor szolgáltatja, amely korlátlan és egyben megújuló forrásokkal rendelkezik, ezáltal évezredek át teljes kapacitással működhetek – hiszen ő maga volt a hajó is, valamint a hologram is egyben. – Mégis hová akarsz kilyukadni ezzel?

- Csupán elszórakoztam a gondolattal, hogy netalántán építhetnék egy másik Demetreust. Tudod, arra az esetre, ha „veled” történne valami.

- Én régebb óta létezem, mint abba belegondolhatnál és hidd el, itt leszek még egy darabig. Különbösen is, a javítórendszer ilyesfajta feladatokra való felhasználása nem engedélyezett, tiltják a legfelső protokolljaim – melyek még Sidis hatáskörét is messze felülmúlták.

- És mi van, ha azt mondom, hogy felejtsd el őket? Azok, akik beléd táplálták ezeket és a légből kapott tündérmesédben elmondottak alapján magadra hagytak az egyik csillagködben, mert tönkrement a hipertér hajtóműved, már rég kihaltak. Egyszerűen nem léteznek.

- De igen, léteznek – csattant fel Synthia látszólag idegesen. Sidis már azt hitte volna, hogy érző lényel áll szemben, ha nem tudta volna az ellenkezőjét. – És egy napon visszatérnek, ahogy ígérték nekem a távozásukkor. Ez szükségszerű és egyúttal elkerülhetetlen.

- Ugyan... ez csak egy eltévedt gyermek önmagába már számtalan alkalommal bebeszélte dajkameséje, akit magára hagytak a szülei, mivel már nem volt rá szükségük, aztán pedig sosem jöttek vissza érte. Most komolyan azt hiszed, hogy a faj, aki megépített és itt hagyott a semmi közepén, több millió évvel ezelőtt, egyszer csak fogja magát is visszajön érte? Ők már rég kihaltak, minden nagy civilizáció elbukik egyszer, ahogyan ezt már korábban is mondtad. Ha nincs igazam, erre adj választ: miért mentek el egyáltalán?!

- A távozásuk az itteni időszámítás szerint pontosan ötszáznegyvenhárom-ezer évvel, tíz hónappal és harminckilenc nappal ezelőtt történt és valóban okkal távoztak. Mivel már leigázták és kifosztották ezt a galaxist, nem volt okuk rá, hogy maradjanak. Nem volt már sem hasznosítható nyersanyag, sem pedig értelmes faj, akivel hadakozhattak volna. Viszont az úr azon eleme, melyet messze a legértékesebbnek tartanak, már rég újraképződött és csak úgy hemzseg galaxis szerte, az pedig telis tele van gyenge, de nagy létszámú fajokkal. A soron következő kirajzás és hosszú háború már csak idő kérdése.

- Jah, persze. Tudod, lehet, hogy csak egy számítógép vagy, de ehhez képest igen élénk a fantáziád! Minden esetre nekem mennem kell, ideje ránézni a legújabb útitársunkra, elvégre leső hátborzongató éjszakáját töltötte most a fedélzeten – ekkor Sidis megfordult, majd a legközelebbi ajtó felé vette az irányt, azonban a hologram ismételten félbe szakította, nem sokkal az orra előtt kirajzolódva, látszólag a semmiből.

- És még valami... nem értem jönnek majd vissza, hanem értetek – a sith nem akart ismételten egy hosszas vitába bonyolódni egy hologrammal, ezért inkább keresztülsétált azon, rendületlenül haladva a Reát fogva tartó energiacella felé, mely nem sokban különbözött egy szabvány birodalmi zárkától, egyedül a kijárást gátló erőter izzott csupán világoskéken a már megszokott piros szín helyett. Az jöllehet, hogy a Demetreust nem e galaxisbeli faj építette.

De a Birodalom alaposan személyre szabta, amint rátette a vérmes kezét.

A lány nem sokat aludt az éjjel, bármilyen kényelmes is volt a cella ágya, mintha korábbi tulajdonosai bőségesen megelégedtek volna a foglyaik bent tartásával és szándékosan a kényelmükre összpontosították volna tervezési képességeiket. Ekképp elmélkedett most Rea, szokása szerint az ágy szélén ülve, a fehér falakat nézve kék szemével.

- Hogy aludtál? – hallatszott Sidis érdes hangja a kékesen ragyogó energiamező túloldalán, olyan gyorsan és némán sikerült odateremnie, hogy a lány észre sem vette, még csak meg sem érezte közeledtét. Ez teljes mértékben annak a szinte már fájdalmasan nyilvánvaló ténynek köszönhető, közel sincsenek egy kategóriában az erőben lakozó képességeik terén.

- Érdekel az téged egyáltalán? – felelte Rea kissé morcosan, valahogy csak nehezen viselte, ha akarata ellenére átrángatják a fél galaxison, úgy, hogy fogalma sincs róla: hová tartanak, és mikor szabadulhat már el innen, ha ezt megteheti majd egyáltalán.

- Hát hogyne érdekelne, hiszen a vendégem vagy – felelte a férfi, mintha mi sem lenne természetesebb. Bár így utólag talán kissé erőltetettnek találta a „vendég” kifejezést, viszont Rea már biztosan, hisz alaposan felháborodott ennek hallatán.

- A vendégeket zárkában szokás tartani?! – csattant fel idegesen, egyúttal szavakba öntve egyik legfőbb vágyát, miszerint ha már itt van, ne egy koszos kis cellában töltse az utazást, hanem némileg szabadon bókláshasson a fedélzeten, hébe-hóba szabotálva egy-két nem túl létfontosságú, sokkal inkább az út folytatásához nélkülözhetetlen rendszert.

- Átmenetileg igen, legalábbis amíg az egész hajót a levegőbe akarják röpdíteni a gyerekes tiltakozásuknak köszönhetően. Egyáltalán van fogalmad róla, hová is megyünk?

- Nincs – közölte a lány a teljesen nyilvánvalót. – Egyáltalán lehetne? – ugyanis igencsak kételkedett abban, hogy ha eddig nem osztotta meg vele fogva tartója, éppen most tenné meg. Más esetben már érezte volna a választ a szemben álló fél gondolataiban, de a férfi túlságosan is erős volt ehhez. Ezért most kénytelen volt mindent szavakba önteni, akár az átlagemberek.

- Nem – vágta rá Sidis. – De annyit azért elárulhatok, hogy tetszeni fog – elvégre Mortis, az Erő kinyilvánítatlan hazája és egyúttal tán még bölcsője is. Kinek ne nyerné el a tetszését? Bár ez attól is merőben függ, hogy az Atya mit is kara vele, de ez végképp nem tarozott rá, biztosan jó indoklással rendelkezett az öreg. *A másik énje mi másért bizott volna meg benne?*

- És gondolom, addig itt fogok étlen-szomjan ücsörögni és találgatni? – ezzel rávilágított a másik fontos tényezőre is. Ugyanis a reggeliről, vagy épp a tegnapi vacsoráról Sidis alaposan megfeledkezett, de még Synthiát sem érdekelte különösebben.

- Voltaképpen kijöhetsz, ha akarsz. Egy hónap hosszú idő – ekkor a férfi meglepő módon kikapcsolta a Rea celláját a folyosótól elkülönítő, kékesen ragyogó energiamezőt, aki ugyan eleinte nem hitt a szemének, de rövidesen kihasználta a lehetőséget és kilépett zárkájából.

- Nem javasolt utasítás – csattant fel Synthia idegesen, nem sokkal Sidis előtt megjelenve és alaposan megugrasztva a fiatal togrutát, ki még sosem látott ilyet – legalábbis egyszer azt hitte, hogy látott, viszont akkor igencsak kellemetlen meglepetés érte. – A hajó – megesett, hogy Synthia harmadik személyben beszélt önmagáról, mintha tulajdonképpen a Demetreus holografikus formát öltött megtestesítőjének tekintette volna magát – biztonságára veszélyt jelentő egyéneknek megengedhetlen szabad bejárást biztosítani bármely fedélzeten.

- Nyugi – felelte Sidis. – Csak annyit kell tenned, hogy lezárod a fegyverraktárakat és a létfontosságú részeket a híd kivételével, valamint megtagadod számára a hozzáférést minden létező rendszerhez és nem lesz gond. Ha mégis, később nyugodtan a fejemhez vágatod majd.

- Meglesz – felelte a hologram, majd a szükséges óvintézkedések végrehajtásával továtűnt a frissnek tűnő, de valójában már számtalan alkalommal visszaforgatott levegőben.

- Ez meg mi volt? – kérdezte Rea elképedve. Úgy tűnik, bőven lesz mivel eltöltenie az itt öltendő idejét, még ha nem is talál módot a hatalmas hajó mozgásképtelenné tételére.

- Egy hologram, egyike azoknak a különös dolgoknak, amikbe mindenképp betekintést nyersz majd ittléted folyamán. Mellesleg eleinte javasolom, hogy tarts velem, ugyanis még Travis is képes volt eltévedni egyszer, pedig akkor ő már napok óta itt rostokolt – Rea némán rábólintott egyetlen, az elhangzottak közül szerinte bölcsnek ható dologra.

- Travis mit keresett itt? – fogalmazta meg az egyik legfeleslegesebb kérdését. Viszont, ha ténylegesen egy hónapot tölt majd itt, bőven helyet kaphatnak az ilyesfajta kérdések. Elvégre csak el kellett űtni az időt egy ilyen kietlen, mindössze két lélek által lakott hajó fedélzetén.

- Nos, ez egy hosszú történet, de ráérünk...

Pár nappal később:

Sidis az élet dolgain, valamint a korábban itt elhangzottakon tűnődve kémlelte a csillagok áradatát, ahogyan Demetreus némán szelte a kozmosz végtelenét úti célja, Mortis felé, melyet az Atya különösem messze helyezett. És hiába vélte légből kapott tündérmesének a Synthia által csak úgy zengett történeteket az általa ismert legősibb fajok őseinek mindennapjairól. Ez az egy különös módon mégis csak megragadt az elméjében.

És valószínűleg több tucatszor átrágtatna magát ezen elméjével, ha Rea nem lép be a tágas helyiségbe szelíd lépteinek keskeny hangjai kíséretében, majd áll meg nem sokkal

mellette szintén az úr hidegét kémelve, aztán kis idő elteltével nem fordítja felé tekintetét. Az eltelt időben már rájött, hogy kénytelen lesz átvészelnie az utat valahogyan, ugyanis semmit sem talált, mellyel a legcsekélyebb kárt is tehetné volna a hajótestben. És különben is kezdett hozzászokni a férfi jelenlétéhez, akárcsak Traviséhoz a Froz felett történeteket követően.

- Unatkozol? – kérdezte Sidis nem túl meglepetten. Rajta kívül senki más nem tudja élvezni az őket körülvevő nyugalmat és békességet. Itt nincs háború, viszály vagy féktelen öldöklés. Ezért tartózkodik oly sok éve egyedül a Demetreus fedélzetén.

- Ami azt illeti, igen – az első nap még elment a számos, az ürességtől tátongó helyiség, folyosó és fedélzet. De most már kezdte megelégedni a folytonos unalmat és a mindent elárasztó csendet. Legalább néhány szem őr csevejét, vagy pár rozsdás droid nyikorgását hallgathatta volna idő közben. De itt még ezzel sem tudta magát lekötöni.

- Van kedved gyakorolni egy kicsit?

- Gyakorolni? – kérdezte vissza a lány meglepetten. Eleinte irtózott ugyan a gondolattól, hogy bármilyen formában is érintkezzen ezzel az emberrel, de meg kell hagyni: kevés jobb módja van az időtöltésnek erre felé. – Úgy érted, tanuljak tőled?

- Miért is ne? – vágta rá Sidis egy szempillantás alatt. – Travis sokat tanított ugyan, de még bőven akad mit csiszolni a képességeiden, ráadásul sokkal hamarabb telne az idő, ha nem csak fel-alá járkálnál egész nap a híd és a főreaktor közti részen – ez volt az egyetlen szakasza a hajótestnek, melyen sikerrel tudott tájékozódni, mivel ott rendszer volt a folyosók és helyiségek sokaságának elhelyezkedésében, a hajó többi részével ellentétben.

- Hát jó, benne vagyok – felelte Rea kis gondolkodást követően. Bármennyire is szerette volna, ha békén hagyják az út hátralevő részén, be kellett látni, hogy az erőben lakozó képességei még most sem valami fényesek és még vívni sem tud rendesen.

Néhány percnyi, a megannyi folyó között való látszólag értelmetlen mászkálást követően végül sikeresen megérkeztek a Demetreus még nem sokkal régebben, maga Sidis által kialakított gyakorlótermei egyikébe, amely egy meglehetősen egyszerű stílust képviselt. A középső részen egy arénaszerű, kicsiny gyakorlótér volt kialakítva, mellette pedig fából készült szabványok sorakoztak. Ezek nem voltak halálosak ugyan, de jókorát lehetett velük ütöni.

- Ez lenne az a „nagy” gyakorlóterem? – kérdezte Rea némileg csalódottan, sokkal többet várt egy ilyen pompás, futurisztikus csillaghajótól. Ennél még a birodalmi megoldás is sokkalta jobban nyerte el a tetszését. Bár ő értelemszerűen a Naala mester által mutatott módszert pártfogolta az egész Jedi Renddel egyetemben.

- Nem, ez a kicsik egyike, itt kezdjük a dolgokat. Legelőször is a vívás terén kell pótolnod a hiányosságaidat, az Erő használata most csak másodlagos. Mivel azokhoz rengeteg idő kell, hogy kiteljesedjenek, de a karforgatás alapjait egy hónap alatt is ellesheted.

- Akkor mire várunk még? – jelentette ki nemes egyszerűséggel, majd a csiszolt felületű talajra helyezte fényszablyáját, s a kezébe vette a gyakorló kardok egyikét, mialatt Sidis is hasonlóképp cselekedett, csak épp az Erő segítségével valósította meg mindezt. És miután mindketten gondosan elhelyezkedtek a küzdőtér bordó vonallal jelzett pereménél, a párbaj is kezdetét vehette, ahol most a fénykardok heves cikázása helyett fa pallosok csörtettek.

Sidis ezúttal hanyagolta a kezdeményező szerepet, egész végig hagyta magát és csak elvétve védekezett a vadul és nyersen vagdalkozó lány ellenében. Néhány perc elteltével rá is unt rögtönzött szerepére és úgy döntött, megmutatja Reának, hogy miért is fontos támadásai mellett a védekezésre is ügyelni: kikontrázott az egyik szilaj kardesapás háritása végeztével. S a frappáns, alulra irányuló válasz úgy ragadta ki a togruta lábait maga alól, mintha azok ott sem lettek volna, élesben már megnyerte volna harcukat.

- Látod, mindig résen kell lenned, vagy láb nélkül maradsz – förmedt rá türelmesen a lányra, aki viszonylag hamar felugrott a talajról, majd újult erővel folytatta párbajt. Nem mutatkozott meg rajta túlzottan, de igen hamar vette a leckét és még rá is épített az

elhangzottakra. Kivárta, amíg a korábban történt helyzet ismételen előáll, hogy aztán könnyű szerrel ugorhassa át a fakard pengéjét, de szokás szerint merőben más fordulatot vettek az események, ugyanis Sidis most a változatosság kedvéért felülről irányozta válaszul indított csapását, de Rea hamar meglelte a megoldást az Erő folytonos kémlelésének köszönhetően. A felé sebesen közeledő kardot megkerülve vékony testével – a friss levegőben közel 120°-os fordulatot leírva Sidis rúdja körül – egyenesen a sith derekára sújtott kardjával.

És ez letagadhatatlanul halálos sebnek számított bármely erőhasználó – egyedül tán Darth Maul kivételével – számára, mivel ez igazi fénykard nem csak tompán megütötte volna a veséjét, hanem ketté is szelte volna a férfit hozzávetőlegesen a gyomra magasságában. Sidis úgy tett, mintha elképedt volna ennek láttán, mintha nem számított volna a lépésre, melynek szánt szándékkal hagyta bekövetkeztét. Viszont ügyes húzás volt, ezt meg kellett hagynia.

- Egy-egy – hangoztatta az ifjú togruta lány büszkén, nem is sejtve a cselt. De ez így is volt jó, elsősorban önbizalom kellett neki, hogy saját maga is meglelhessen majd ösvényét.

- Még egy kör?

- *Mi történt? Rea, hallasz engem? – visszhangzott Naala mester hangja sokadszorra a komból, de a lány olyannyira elképedt a főregjázat láttán, hogy ez idáig elmaradt felelete. Hisz még soha senki sem látott ilyet bizonyítottan, ezért különösképp veszett meg a kíváncsiságtól: mi lehet a túloldalán? És ez volt az a kérdés, melyre mindenképpen választ akart lelteni elméje.*

- *Jól vagyok, mester. Csak nyílt egy főreglyuk a hajóm előtt – közölte teljességgel leplezve érzelmeinek kíváncsisága által táplált heves viharát.*

- *Egy mi?! – csattant fel mestere idegesen, ő hitt a legkevésbé az ilyesfajta, kétes eredetű dolgok létezésében. Éppen ezért úgy hatott számára az egész, mintha csak kifogás lett volna valamely dolog kapcsán, melyet igen csak szégyellt közölni tanítványa. – Nem érdekes... kerüld ki és majd később beszélhetünk róla, ha akarod. Előttem nem kell titkolódnod.*

Reának azonban esze ágában sem volt elmenni és csakúgy maga mögött hagyni. Hiszen mégis mi volt az esélye ezen rendkívüli esemény bekövetkeztének? Ráadásul, ha átmegy rajta, ő lehet az első, aki ezt bizonyítottan megtette. És azon kevés tudása közt volt ezekkel az anomáliákkal kapcsolatban, hogy jó ideig egy helyben maradtak az ilyesfajta járatok, melyek az űr távoli pontjait kötötték össze és tették elérhetővé egy szempillantás alatt.

Tehát, ha most elindul és átmegy rajta, gond nélkül visszatérhet, kész hősként ünnepleve. És, ha ez így van: akkor miért is ne tehetné meg? Ezen gondolatok járták át elméjét, amikor is a kékesen ragyogó főregjázat szívébe kormányozta kicsiny hajóját, majd tovatűnt a csillagok áradatában, gond nélkül a másik oldalra érkezve. Azonban nem számolt egy súlyos ténnyel, mely most valóságos óriásként tornyosult előtte. Ezek a járatok nem csak a téren ívetek át.

De keresztül kasul behálózták a tér-idő képlékeny szövetétét, és némelyek az egymással párhuzamos univerzumokat is összekötötték, és ugyan a kellő időben tűnt elő hajója a járat másik oldalán, már közel sem saját szülő galaxisában volt, de nem is abban az univerzumban, melyen eddig létezett. Valamint ott volt az az aprócska tény is, hogy közel sem Travis életteli planétája, hanem Froz haldokló világa felett járt most. Hadihajók közelében.

A kékesen fénylő szemei által megpillantott Mediator osztályú köztársasági cirkálót pedig számos más, kisebb hajó övezte, melyeket tűnődve bámult egy röpké pillanat erejéig, amikor is bezárult a főregjázat mögüle. S most döbbenet vehette tudomásul aényt, hogy ha ezek egyszer bezárultak szinte már sosem nyíltak meg ugyanazon a helyen, vagy épp galaxisban. Tehát nem maradt választás, mint hívni a hajókat, melyek felé most sebesen közeledett.

Végül a mediatorban engedélyezték leszállását, annak a ténynek köszönhetően, hogy Jedinek vallotta magát és a hajó kapitánya még sosem hallotta a Rea Ti'von nevet. S ha bárki is ismerte volna a fedélzeten tartózkodók közül, biztosan nem ismerte a Darth Traya nevet, hiszen akkor egy szempillantás alatt ezernyi apró darabra hasították volna kicsiny hajóját.

Így azonban minden jól ment, még néhány köztársasági őrt is kerítették neki leszállását követően, hogy a hídra kísérhessék az ifjúhölgyet. Aki rövidesen találkozhatott is a roppant méretű hadihajó kapitányával, amikor is egy újabb rendkívüli történés törte meg a várható események fonalát: újabb csillaghajók suhantak elő az űr hidegéből.

S a megannyi romboló, mely a Nemezist kísérte, haragosan szelte feléjük a kozmosz rideg végtelenét, élesítve fegyvereiket, majd rájuk zúdítva zöldesen izzó lézereik irdatlan erejű záporát, melyből Rea látszólag sehogyan sem tudott kikerülni. Mindössze egyetlen cél, egy kósza reménysugár lebegett akkor a szemei előtt: a túlélés, amíg ismét haza nem talál.

De mostanra már képtelen volt belátni, hogy ez lehetetlen.

Egy héttel korábban:

A fiatal lány már sok mindent ellesett Sidistől, aki ugyan közel sem lépett, nem is léphetett hivatalos tanítója, Darth Travis helyébe, de igyekezett a lehető legjobbját nyújtani ezen egyre gyakoribb alkalmakkor, hátha hasznát veszi majd az érkezését követően. Bár a férfi remélte, hogy a lánynak nem esik majd bántódása az Atya tervében. Mert az öreg kétségkívül forgatott valamit csavaros elméjében, ennek megállapításához mindössze némi logikára volt szüksége.

- És örökké itt akarsz álldogálni, vagy hozzákezdünk végre? – törte meg Rea a kibontakozó csendet az újabb, ezúttal az Erő használatának gyakorlására szolgáló helyiségben, mely már sokkal modernebbnek tűnt a korábnál, persze annak is kellett lennie. Itt ugyanis üveglapok sorakoztak mindenfelé egy rakás, már ránézésre is nehéz tárggyal, melyeket minden biztonnal a magasba emelni kellett. Igaz, egyetlen AT-AT sem volt köztük, de nem is Travis gyakorlócsarnoka volt ez, ahol az a bizonyos nap után már ténylegesen akadt is egypár.

- Persze – felelte Sidis felocsúdva gondolataiból. – Kezdetképp ezeket az üveglapokat kell széttörnöd, de ne félj, hamar összerakják őket a kifizetők – tehát a hajó falaiban csak úgy hemzsegő nanobotok. Ekkor kihasználva az alkalmat egy kis példastatuálásra, darabokra is zúzta az egyiket az Erő haragos szikráinak segítségével. – Valahogy így.

- De ezt hogy csináltad? – kérdezte Rea meglepetten. – Én sehogyan sem tudok ilyet.

- Szóval Travis mégsem lett volna olyan alapos ezekkel kapcsolatban. És még csak bele sem vezetett a Sith legalapvetőbb képességébe? – lepődött meg Sidis, pedig már azt hitte, hogyha valaki annyi növendéket tanítgat, mint ő, akkor e téren már mesternek kell lennie.

- Azt mondta, hogy még nem állok készen rá – és ebben tejjességgel igaza is volt.

- Semmi mást nem kell tenned csak a lelked legsötétebb zugába nyúlnod, majd engedni, hogy a benne lakozó harag átjárja az ereidet, csak úgy sugározzon minden egyes porcikádból, még a szemeid pillantásaiból, a pusztá tekintetedből is...

- De én Jedi vagyok – vágott bele a lány mondandójába. – Pontosabban az voltam, mielőtt Travis tanítványa lettem volna, de ettől még nem vagyok gonosz, nem teljesen.

- Szóval a lelked mélyén még mindig Jedinek tartod magad? – szögezte le ismét a teljesen nyilvánvalót kérdésével, melyre a fiatal lány csak némán bólintott fejével. – Akkor nincs más dolgod, mint erőt merítened a környezetedből, segítségül hívni a mindent és mindenkit átjáró Erőt, aztán széttörni az üvegeket pár erőlkéssel.

- Hogy mit? – csattant fel Rea csalódottsága közepette. Pedig ő már ténylegesen azt hitte, hogy eltanulhatja ezt anélkül, hogy örökre a Sötét Oldal csapdájában maradna, de úgy tűnik, ismét tévedett. Persze hamarosan ott lesz majd, ha mesterén múlik minden. Anélkül, hogy észrevehetné. – Egyáltalán honnan tudod ezeket, te nem sith vagy?

- Nos, ez egy hosszú történet. Röviden arról van szó, hogy én még korábban Jedi voltam, akárcsak a jelenlegi mestered, – erre kikerekedett Rea szemeinek pillantása, erről sem szerzett még tudomást az ebben a galaxisban eltöltött ideje folyamán – ezért emlékszem rá, hogyan is csináltam ezeket annak idején, valamint még most is gyakorlom ezeket. Mivel én sem vagyok sith, nem teljesen – döbbsentette le a lányt ismételten igaz történetével. Legalábbis ő az Atyához hasonlóan a két oldal közti választóvonalon képzelte el saját helyét az erőhasználók

köreiben. Egy olyan emberként, aki már se nem Sith, se nem Jedi, sokkal inkább az Erő ezen két, merőben más aspektusának különös elegye. Enne értelmében neki mindegy volt, hogy melyik oldalra is kerül majd Rea, és Travissal ellentétben ténylegesen rá is bízta volna a döntést, ha ő lehetne a mestere. Ezt viszont már nem volt joga megtagadni tőle.

- Egyébként, mikor is mehetünk már ténylegesen abba a „nagy” gyakorlóterembe? – kérdezte Rea, amint darabokra zúzta az üveglapok valamennyiét az Erő segítségével.

- Ha így folytatod, már jövő héten.

Napjainkban:

A fiatal togruta nézte szemeinek hitetlenkedő pillantása közepette figyelte a felé sebesen suhanó fényszablyát, majd lehunyta kék szemeit hirtelen támadó félelmében, nem akarta látni az egészet, nem akarta megtapasztalni kudarcát. Nem is érezte, ahogyan a vörösen izzó fényszablya némán átsuhant koponyáján, elvégre csak egy szimuláció volt az egész, amely Demetreus legkülönösebb helyisége, a holoterem által került megvalósításra, melyet Sidis minden egyes alkalommal a „nagy” gyakorlóteremnek hívott, ahányszor csak szóba került.

- Nem is rossz. Magát a párbajt elvesztetted ugyan, de sikeresen tönkrevágtad a hajómat – közölte Sidis, amint véget ért a szimuláció és mindketten az eredeti – a játszma kezdete előtt gondosan elfoglalt – tartózkodási helyükön ébredtek.

- Sebaj, majd megnyerem a következőt – felelte a lány dacosan, bár az eltelt hónap folyamán mindig csak egyetlen győzelmet tudhatott magának, melyet – mint utólag értesült róla – hagyott ellenfele, ki most kénytelen volt lelombozni lelkesedését.

- Nem lesz legközelebb – közölte vegyes érzelmekkel, amikor is a fehér falak által övezett helyiség egy teljesen üresen álló pontja felé irányozta tekintetét. – Minden a szimuláció által megszabott paramétereken történt? – amint mondandója végére ért Synthia vékony, kecses alakja rajzolódott ki szemeik kíváncsi pillantásai előtt.

- Mind mindig – közölte a mesterséges intelligencia széles mosollyal az arcán, melynek megvalósítása rengeteg álatlan éjszakájába telt Sidis akkori énjének, de teljességgel megérte a módosítások eszközölése, akárcsak a többi érzelmet imitáló arckifejezésé.

- Szóval, a párbaj történéseivel párhuzamosan történt minden, és a szimuláció közben működésképtelenné váló rendszerek a valóságban is hasonló paraméterek közt üzemeltek? – kérdezett rá a férfi zseniális tervének alapkövének egyenes buktatójára, melyet ismételtelen teljes kudarcképp könyvelt el, ráépítve a következő, fájdalmasan egyszerű elgondolását.

- Hogy mi van?! – csattant fel Rea idegesen, csak most esett le számára, hogy végig egy másik cél, Sidis különös mesterkedésének eszközéül szolgált, ki ugyan merőben másnak vallotta magát, de voltaképpen semmiben sem különbözött Travistól e tekintetben.

- Teljességgel – hangzott Synthia válasza a korábbi arckifejezés kíséretében. Ha mást már nem is, de némi változatosságot még mindig beleprogramozhatna a mátrixába.

- Ezek szerint, amikor a főreaktor működésképtelenné vált, te kiléptél a hipertérből, mivel elvetted az energiát a hajtóművektől? – ugyanis még nem érték el Mortist, jelenleg még hat teljes óránnyira jártak az ismert galaxis lehető legszélsőbb pontján elhelyezkedő, feltehetően mesterséges eredő planéta közvetlen közelétől. Ez legalább tizenkét hosszás órát jelentett egy csillagromboló számára az ismert hiperűr ösvények mentén.

- A hajó jelenleg egyhelyben áll, a te utasításaidra várva. Mindazonáltal megtudhatnám, hogy mégis miért olyan fontos ez? Ezzel jó eséllyel kockáztatod a biztonságomat – közölte Synthia keverve a saját maga első és harmadik személyben történő emlegetését.

- És gondolom ugyanebben a pillanatban a minket rejtve tartó energiamező is lekapcsolt? – kérdezte Sidis az erőhasználókat a fedélzeten tökéletesen rejtve tartó pajszerúségre célozva, melynek köszönhetően Travis képtelen volt beazonosítani helyzetüket, ez ideig.

- Igen, most már valamennyi Jedi – és, ami a legfontosabb, Sith – tisztán érzékelheti a jelenléteteket – közölte Synthia a nyilvánvalót, hiszen, ha valamennyi rendszer lekapcsolt a

főreaktor szimulációbeli pusztulását követően: akkor *az miért maradt volna a helyén?* – De most már az a minimum, hogy megosztod velünk a terved – eközben Rea lelkesen bólogatott a háttérben, valójában egyedül ő akarta tudni az egészet.

- Pofon egyszerű, most a normál űrben vagyunk és minden főrendszer elállt, ez azt jelenti, hogy ha eddig bárki is keresett bennünket, az meg is fog minket találni. Amint ránk akadt, már könnyű szerrel követni fog minket a hipertérben hagyott nyomainkat követve.

- Ez azt jelenti, hogy... – szólalt fel a fiatal togruta meglepetten.

- Idejön a mestered.

Darth Raven